

בלבבי

להשתזקק
לגילוי
הקב"ה
בעולם

שמך מלכינו

בלבבי משכן אבנה

השיעורים של הרב זמינים ב"קול הלשון"

073.295.1245 | ישראל | 718.521.5231 USA

בני ברק, תשע"ז

החפץ לקבל את העלון השבועי בדוא"ל,

ישלח בקשה לכתובת:

bilvavi231@gmail.com

לקבלת העלון השבועי דרך הפקס

יש לשלוח בקשה למספר: 03-5480529

ללקיחת חלק בהוצאות הגדולות
של הדפסת הספרים לזיכוי הרבים
ניתן לתרום באופן הבא:

מרכז הצדקה

ישראל: טל: 1-800-28-28-28

USA: טל: +972-2-5025580

צריך לפרט

קרן 4387 - בלבבי משכן אבנה

לפרטים נוספים ולהרשמה והקדשות

bilvavi231@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

לשמיעת שיעורי הרב שליט"א

ב'קול הלשון' במספר ישיר:

ישראל 073.295.1245

USA 718.521.5231

ליצירת קשר בכל ענייני הספרים:

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'

טלפון: 052.763.8588

פקס: 03-5480529

ת.ד. 34192 ירושלים 9134100

bilvavi231@gmail.com

להשתוקק לגילוי הקב"ה בעולם

**ביאור מטבע לשון התפילה ועל כולם וגו',
באופן של הודאה ובקשה**

"ועל כולם יתברך ויתרומם שמך מלכינו תמיד לעולם ועד".

מטבע הברכה הנאמר, "ועל כולם". אפשר להבין את זה מלשון של תוצאה, שעל ידי שמודים אנחנו לך שאתה הוא הווי"ה אלוקינו וגו', בזה גופא "על כולם" - על כל מה שנתבאר לעיל, מכוח כך, אז מתרומם מתנשא שמו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

אבל פנים נוספות להבנת מטבע הברכה, שזהו לשון של בקשה. על אף שג' האחרונות לא נקראים בלשון חז"ל בקשה, אלא הודאה, אבל הרי יש גם בברכת רצה בקשה, בשים שלום יש בקשה, ולפי זה ועל כולם יתברך ויתרומם ויתנשא שמך מלכינו תמיד לעולם ועד, זו היא בקשה מלפניו יתברך שמו, ששמו יתברך יהא בגילוי השתא, כלשון חז"ל הידוע (תנחומא כי תצא, סימן י"ח), כל זמן שזרעו של עמלק בעולם אין השם שלם ואין הכסא שלם, עד שימחה זרעו של עמלק מן העולם. והבקשה היא, על כולם יתברך ויתרומם ויתנשא שמך מלכינו תמיד לעולם ועד, שזה יהיה תמיד לעולם ועד, שיהיה כילוי של מציאות הרע מן העולם, ועל ידי כך יתגלה שמו יתברך בעולמו. זהו הנבואה דלעתיד (זכריה יד, ט), "והיה ביום ההוא יהיה הווי"ה אחד ושמו אחד", על מה שהובטחנו שיהיה לעתיד שמו אחד, על זה גופא חל הבקשה של תמיד לעולם ועד.

**בקשת הרוחניות מכוח הכרת השכל או מכוח
טבע רוחני**

נתבונן בעזרת השם מעט, להבין יותר, כיצד האדם יכול לפעול, שהבקשה על שמו יתברך שיתגלה בעולם, לא יהיה רק כצפצוף עופות של תנועת השפתים, אלא יהיה לבו ופיו שווים בדבר.

סדר צורת בריאת אדם בעולמו, שברא הקב"ה אדם, "ויצר את האדם עפר מן האדמה, ויפח באפיו נשמת חיים." האדם מורכב מגוף ונשמה.

סדר לידתו של אדם מתחילה כוחות הגוף הם אלו הגלויים, וכסדר הדבר מחמת היות כוחות הגוף הם הם הגלויים באדם, לכן תאוותיו של אדם, ותשוקתו של אדם, מחשבותיו, ושאר הכוחות כולם, מופנים כמעט ללא יוצא מהכלל לכוחות הגוף, ופעמים אם האדם כמעט לא מעורר את כוחות הרוחניות בתוך קומת נפשו, אז יתכן מאד שכביאתו לעולם כך יציאתו מהעולם. אבל כאשר האדם עמל, הוא עמל בתורה, הוא עמל בקיום מצוות, הוא עמל בתיקון המידות, הוא עמל בזיכוד החומר, אז לאט לאט מתגלה אצל האדם הכוח הרוחני שנמצא בתוכו, כוח הרוחני שנמצא בתוכו בכללות ויפח באפיו נשמת חיים, "אלוקי נשמה שנתת בי".

ככל שהאדם מתרומם יותר, מתעלה יותר, נעשה זך יותר, אז בקשת הרוחניות אצלו הופכת להיות מכוח טבע, לא רק מכוח ציווי של הקב"ה לעסוק בתורה ולקיים מצוות, ולא רק מכוח הכרת השכל שיש דין ויש דיין, עולם חלף ויש עולם עתיד, או עתיד ליתן שכר, ולכן הוא מבקש את העולם הרוחני. זהו רק כאשר האדם יוצא מהגוף ממש, החומריות שבו, ונכנס לרוחניות של גוף, שהוא שכל. אבל, זה עדיין רוחניות של גוף.

אבל כאשר מתעורר אצל האדם תכונת הרוחניות הטבעית, כוח הרוחני של "ויפח באפיו נשמת חיים", אז הבקשה של האדם לרוחניות לא נעשה רק מטעם ציווי הבורא והטעמים שנתבארו לעיל השתא, אלא מתגלה טבע נשמתו. וכמו שטבע הגוף חושק לחומר, יסודו מן העפר וסופו לעפר, ולכן הוא חושק למה ששורשו כאן בעולם החומר, כך הנשמה שבאדם חושקת ורוצה לרוחניות, היא בת השמים, היא עצם רוחני טהור, והיא משתוקקת לדברים רוחניים.

כאשר האדם אי"כ מזדכך מן החומר, על ידי תורה ומצוות, תיקון מידות וזיכוד החומר להדיא, ומתגלה אצלו אור נשמתו כאן, האדם בעצם יוצא מעולם אחד לעולם שני.

גם עמלי התורה צריכים להזדכך בשביל להגיע לבקשת הרוחניות בטבע

מבקשת לחיות מעין מה שהמלאכים חיים בעולם העליון, בעולם שהוא רוחני, בעולם שאין שם את ארבעת יסודות החומר אלא יסודות רוחניים, שם הנשמה מבקשת לחיות. וכשהכוח הזה מתגלה אצל האדם שהוא נמצא כאן בעולם, אז הוא מבקש תורה, הוא מבקש מצוות, הוא מבקש קדושה, הוא מבקש רוחניות, ושאר כל המידות העליונות של עולם רוחני. זהו פנים אחד במעמקי הנפש שמחפש את העולם הרוחני.

אבל במעמקים היותר פנימיים, והפנימיים המוחלטים בנפשו של האדם, הבקשה היא לא גשמיות, והבקשה היא לא רוחניות. שם, מהלך נפשו של האדם - "את פניך הוי"ה אבקש" (תהלים כז ח), מחפשים "כי אותך לבדך חפצתי", אותך לבדך חפצתי. בעומק המוחלט של נשמתם של ישראל, "חבוקה ודבוקה בך" בו יתברך שמו. כשם שהאדם לא מחפש שם גשמיות, בדקות הוא לא מחפש בעיקר גם רוחניות, כשם שהגשמיות הוא דבר נברא כך גם הרוחניות הוא דבר נברא, "בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ", את השמים רוחניות, ואת הארץ גשמיות, כמו שאומרים רבותינו. ובמעמקי נשמתו של האדם, כשם שהוא לא מחפש את הגשמיות שהיא זרה לו, היא בת השמים, הוא נמצא מעולם שהוא רוחני, כך במעמקים הפנימיים של נשמתו של האדם, אין עיקר החיפוש שלו עולם רוחני, אלא עיקר החיפוש שלו כמו שנתבאר, "כי אותך לבדך חפצתי", "אותך לבדך" דייקא, זה חפצו של האדם, "את פניך הוי"ה אבקש", הוא מחפש אותו יתברך שמו, ולא את הרוחניות הנבראת בלבד.

וודאי שאוי לו לאדם שכל חיפושו כביכול רק את הבורא יתברך, שמו הרי שחס ושלום כביכול הוא יפקיע את עצמו מתורה ומצוות. אבל כוונת הדבר, שאין עיקר המכוון לעמוד בעולם הרוחני, אלא עיקר המכוון הוא להגיע אליו יתברך שמו. והדוגמא היסודית, המלאכים שכל מציאות הוא רוחני, כל מציאותם הוא רוחני, ואפילו הכי הם שואלים, "איה מקום כבודו להעריצו" (וזהו פרשת שלח קט.ט), אין להם הכרה ברורה במציאותו יתברך שמו, משא"כ ישראל כמו שאומרים חז"ל, הם נמצאים לפני מלאכי השרת, הם אלה שמשבחים ואומרים קדוש קדוש קדוש באופן גמור, שמכירים כביכול את מקומו יתברך שמו.

אבל זה צריך להבין, שאפי' בני אדם שגדלו בעולמו של תורה, ועמלים בתורה ומקיימים מצוות, אין בהכרח שיתגלה אליהם הזיכוך הזה, שהם יצאו במידת מה מטבע הגוף ויכנסו לטבע הנשמה. אלא יתכן מאד שהאדם על אף היותו מקיים מצוות ולומד תורה, אבל כל זה נעשה מכוח הכרת השכל, מכוח גירסא דינקותא, ולפעמים אפי' מכוח התעררות ועוד, אבל האדם לא בהכרח יצא מטבע גופו לטבע נשמתו, ולכן כל ימי חייו יתכן שהוא עמל, הוא מתייגע לפי ערכו ולפי ענינו, אבל זה לא הופך להיות הטבע, כמו שהגוף חושק לחומר, כך הוא חושק בעצם למציאות של רוחניות. כאשר האדם זכה ונזדכך מציאות החומר, ומתעורר ומתגלה אצלו כוח הרוחני שבו, אזכשם שטבע הגוף חושק לחומר, כך מתעורר ומתגלה אצלו בעומק הכוח הטבעי שמבקש את הרוחניות.

היציאה ממדרגת גוף לכוח הרוחני שבאדם, נשמתו של האדם, היא היא בעצם "פדה בשלום נפשי" (תהלים נה יט), הוא יוצא ממאסרי הגוף מהמאסר של הגוף, ומתעורר בו צורת חיים עליונה רוחנית.

בקשת הרוחניות ובקשת הקב"ה אותך לברך חפצתי

אבל צריך להבין, הכוח הזה שהאדם יוצא מהגוף ומתעורר אצלו בקשת הרוחניות, מחד זהו ציור של גאולה, זהו ציור של פידיון, "פדה בשלום נפשי", אבל בעומק מצד יחס של גוף, אז ההתעוררות וההתגלות של הנשמה זה יתכן שזה יהיה גאולה, אבל הפנים הנוספות העליונות יותר, יתכן שזה יהיה באופן של גלות.

כלומר, יש שתי מעמקי הנפש שמבקשים את תכליתם, החלק התחתון יותר בקומת נפשו של האדם, אז הבקשה שלו, היא בקשה של רוחניות, היא בקשה לחיות בעולם רוחני, כמו שהמלאכים נמצאים בשמים בעיקר, וכל המציאות שלהם היא מציאות רוחנית, כך הנשמה היא בת השמים והיא מבקשת חיים רוחניים, מצד היות האדם בר גוף הוא מבקש חיים גשמיים, אבל מצד היות האדם נשמה חלק ששייך לעולם הרוחני, אז הנשמה

באופן של וירד הווי"ה על הר סיני, מעמד הר סיני, שהיה עולם ברור ראיתי, היה ברור נקודת ההבדל בין מציאות עולם הרוחני המוחלט לבין הגילוי של מציאותו יתברך שמו, באופן של רצוננו לראות את מלכינו, ואז באמת התאחדו שניהם גם יחד, באופן של "קוב"ה וארייתא וישראל חד" (זוהר אחרי מות עג.), נתאחד שורש הרוחני שהוא אורייתא בו יתברך שמו, והיה עתה גילוי השלם של שניהם בבת אחת.

על ידי חטא העגל נעשה העלם בין החיבור של הקב"ה ואורייתא

אבל משעה שישראל חטאו בעגל, אלה אלוהיד ישראל אשר העלך מארץ מצרים, אז עומק הגילוי של חיבור של אורייתא וקודשא בריך הוא חל בו הסתר, חל בו מציאות של העלם. בוודאי שהוא קיים כמו שהאריכו רבותינו רבות, אבל באתגליא, יש גילוי של פנים של הקדוש ברוך הוא, ויש פנים של גילוי של אורייתא, ויתכן שהאדם יהיה דבוק באורייתא, אבל עדיין תופשי התורה לא ידעוני (ירמיהו ב, ח), כלומר שאין עיקר המכוון הוא רצוננו לראות את מלכינו, אלא עיקר המכוון הוא בקשת עולם הרוחני לכשעצמו. צריך שיהיה ברור לאדם בהלכות דעות ראשית, ולאחר מכן בסדר מחשבת הלב, שיהיה מונח בו את שתי התשוקות הנפלאות הללו, התשוקה של לראות מלכינו במעמקים המוחלטים של הנפש, והתשוקה לעולם רוחני, ולעמוד ולקיים את שניהם כל אחד לפי גדרו ומקומו.

ההכנה למתן תורה על ידי בירור החיבור בין הקב"ה לישראל

אדם שלא מברר את שני הדברים הללו, הוא מעמיד את עיקר חייו בעמל התורה, בקיום מצוות, בלי המכוון של רצוננו לראות את מלכינו מתוך קבלת התורה. אז לאט לאט, אולי הוא זוכה שהעולם הרוחני נעשה גדול אצלו יותר, רחב אצלו יותר, עמוק אצלו יותר, אבל אצלו לא מתקיים "לשמך ולזכרך תאוות נפש (ישעיהו כו, ח), אצלו לא מתקיים הרצוננו לראות את מלכינו, ולכן ציור צורת החיים באופן הזה, שנראה שתכלית הבריאה היא גילוי תורתו יתברך שמו - וודאי שזה אמת, אבל זה לא הצורה השלימה של מעמד הר סיני.

הרי שבמעמקי הנפש צריך שיהיה ברור לאדם, שיש לו שתי פנים של חיפוש, חיפוש אחד שהאדם מחפש חיפוש רוחני, וחיפוש שני שהאדם מחפש אותו יתברך שמו, "אותו" דייקא, "כי אותך לבדך חפצתי" כמו שנתבאר.

כאשר האדם לא חי בעולם ברור, ההלכות דעות שלו נמצאים בערפל, אז יש אצלו תערובת בין עולם רוחני לאליו יתברך שמו, כיון שהוא נמצא בעולם החומר, בערך החומר נראה לו שמציאות הבורא והעולם הרוחני הוא אחד, כי יושב בשמים ישחק למו (תהלים ב, ז), כיבכול, זהו מקומו של הקב"ה בהתגליא בשמים. וכאשר הנפש לא מבדילה בין שתי התוכנות הללו, בין התכונה המבקשת והמחפשת את העולם הרוחני, ולבין התכונה המחפשת והמבקשת אותו יתברך שמו, הרי שנעשה כאן בבל, נעשה כאן בבלול, נעשה כאן עירוב, ויתכן שהאדם יעסיק את ימי חייו, את עיקר ימי חייו, ואולי את כל ימי חייו, בחיפוש עולם שהוא רוחני - ואולי גם במציאתו - אבל אליו יתברך שמו, להיכל המלך, לראות כביכול אותו יתברך שמו, "רצוננו לראות את מלכינו" (רש"י שמות י"ט, ט), כמו שהיה במתן תורה - לזה הוא לא יגיע.

שורש שתי הבקשות הללו בנילוויים במתן תורה

הפנים הללו, שורשם במדריגת מתן תורה. מעיקרא הקב"ה כביכול שולח את משה לבני ישראל, שהקבלת התורה יהיה באופן הזה, כלומר שהקבלת התורה יהיה באופן שהם יקבלו את כלל קומת העולם הרוחני, שהשורש המוחלט שלה היא אורייתא הקדושה, אבל על זה בא העומק הבקשה של בני ישראל, "רצוננו לראות את מלכינו", רצוננו לראות את מלכינו כלומר, שעומק בקשתם, שאין תכלית מעמד הר סיני יהיה באופן של גילוי שלם של עולם הרוחני, ששורשו אורייתא בלבד, אלא שמדריגת הר סיני יהיה, "וירד הויה על הר סיני" (שמות יט, יא) "רצוננו לראות את מלכינו" רצוננו דייקא "לראות את מלכינו", ולא רק קבלת התורה לכשלעצמה.

אלו הם שתי הפנים ממש שהתבאר עד השתא, שמונח במעמקי נשמתם של ישראל, האחד בקשת רוחניות אורייתא, והשני בקשת יתברך שמו. ועל זה חל עומק בקשתם כמו שנתבאר, רצוננו לראות את מלכינו דייקא, שגילוי קבלת התורה, יהיה

אלא כדי שיהיה לבם פנוי לעבודת הבורא (רמב"ם הלכות תשובה ט, ב), וודאי שזה אמת, שאלו הם דברי רבותינו, אבל נראה לו שזה הציור המוחלט של כל קומת הבריאה, מחמת שבתפיסתו שהוא לא מבדיל בין המציאות של עולם רוחני ל"אותך לבדך חפצתי", ל"ראות את מלכינו", לאופן שנאמר על העתיד, של "עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים, וכולם מחוי באצבע ואמרי זה ה' קיווינו לו ויושעינו", "זה" דקייא. ואם האדם לא מברר את הדברים הללו, אז אין לו את מעמקי התשוקה של ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אין לו את מעמקי התשוקה שאנחנו אומרים כל יום, "ועל כן נקווה לך הוי"ה אלוקינו לראות מהרה בתפארת עוזך, להעביר גלולים מן הארץ, והאלילים כרות יכרתו לתקן עולם במלכות שד-י" וגו'.

אפשר לצייר אדם שעמל בתורה ומקיים מצוות, אבל התשוקה שלו היא גילוי של אורייתא בעולם בלבד. ולכן כאשר הוא עומד בתפילה, ואומר ג' פעמים בכל יום עלינו לשבח, הוא לא משתוקק להרגיש את העל כן נקווה לך לראות מהרה בתפארת עוזך, מחמת שהחיים שלו לא מכוונים למקום של התגלות מציאותו יתברך שמו בעולמו, הוא מצייר ציור של חיים באופן שונה, ולכן גם ההשתוקקות העליונה שבנפש שלו מצוירת עולם שונה באופן אחר.

צריך להבין שמונח כאן שתי תפיסות שונות, שונות שונות מאד במעמקי הנפש של האדם. בשורש השורשים הכל מאוחד, הכל מחובר, אורייתא וקודשא בריך הוא חד, אבל יתכן מאד שהאדם נמצא אצלו ההתגליה של אורייתא, שאצלו זה לא בהתגלות של מתן תורה, של "אורייתא וקב"ה חד".

עבודת האדם למעשה להפשיט הרוחניות ולגלות את הבורא ולאחרם יחד

כאשר האדם מברר את הדברים שנתבאר השתא, אז העבודה הראשונה של האדם, היא להפשיט את עצמו מהחומר כמו שנתבאר בראשית הדברים - עד שמתגלה הטבע הרוחני של הנשמה, שחושקת וחפצה בעולם הרוחני.

אבל יתר על כן, עבודת האדם היא, לגלות את המעמקים הפנימים יותר - שהאדם מבקש את

כשאנחנו מבינים את עצמינו ליום החמישים, למתן תורה, צריך העמקה גמורה במעמקי הנפש להיכן מכוון כל סדר המ"ט ימים של הספירה. שהמכוון הוא לא להשיג רק מדריגות עליונות, "טהרינו וקדשינו" בלבד, אלא שהטהרה והקדושה תגיע ליום החמישים של מציאות התגלות מציאותו יתברך שמו. כשחוזר ומתעורר בכל שנה ושנה זמן מתן תורה, לא מתעורר רק הזמן מתן תורה שיש בידינו תורה, אלא מתעורר כל צורת המעמד שהיה, זכור יום אשר עמדת לפני ה' אלוקיך בחורב (דברים ד, ט), באופן של ה"רצוננו לראות את מלכינו".

אם האדם לא מברר את הדברים, אז ההכנה שלו ליום החמישים היא הכנה רק ל"קבלת תורה". אבל אם האדם מכין את עצמו נכון, אז ההכנה שלו היא למתן תורה. יש את "הנותן", ולא רק באופן הנמוך יותר של קבלת התורה, זמן מתן תורה לא נקרא רק קבלת תורה שיש בידינו את העולם הרוחני השורשי שהוא תורה, אלא זמן מתן תורה נקרא מתן תורה, באופן שהקדוש ברוך הוא דיבר עמנו, את קולך שמעתי, מה שהיה מדריגת הר סיני, הקדוש ברוך הוא דיבר עם עמ"י, ונתן להם מציאות של תורה, הדיבור של הקב"ה במעמד הר סיני, בנתינת התורה, הוא האופן שקבלת התורה היא לא באופן של יום של קבלת התורה לכשעצמה, אלא צורת הדבר שקבלת התורה היא באופן של ממנו יתברך שמו דייקא.

כל זמן היות האדם מעמיד את ההכנה שלו רק לקבלת התורה, אז קשה מאד שהאדם יגיע לבקשה שהזכרה במטבע הברכה דידן, "ועל כולם יתברך ויתרומם שמך מלכינו תמיד לעולם ועד", מחמת שהנפש שלו לא נוטה לגילוי הקדשו ברוך הוא בעולמו, אלא הנפש שלו נוטה לגילוי אורייתא בעולם, לגילוי הקדושה בעולם, לגילוי הטהרה בעולם, ושאר כל המעלות העליונות שהם וודאי עליונות. אם האדם לא מכוון את עצמו לרצוננו לראות את מלכינו, אז הציור של מעמקי הנפש שלו, שהוא שבא לצייר באיזה אופן יראה עולם שלם, אז הוא רואה רק את שלמות הבריאה באופן של תרבה הדעת כמים לים מכסים (ישעיה יא, ט), יהיה גילוי של מציאות חכמה לרוב, ונראה לו שזה נקרא תכלית הבריאה, זה נראה לו שזה נקרא מציאות של ימות משיח, תחית המתים, עולם הבא, כל הנביאים לא נתבאו לימות הגאולה לימות המשיח

גילוי יתברך שמו בעולמו.

שמו נמצאת באתכסיה, נמצאת בהעלם, נמצאת בהסתר.

כאשר מעמקי האדם מתגלים אצלו, והבקשה של הרצונו לראות את מלכינו עומד אצל האדם באתגליא, עומד חי בוער, אז הבקשה שלו, "ועל כולם יתברך ויתרומם שמך מלכינו תמיד לעולם ועד" נובעת מהשתוקקות הנפש, שזה רצונו, הרצון שלו שהוא יראה את הקב"ה - אבל לא באופן של יחיד, אלא באופן של רצונו לראות את מלכינו. ולא רק באופן שישראל ידעו מהקב"ה, אלא באופן של "יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון", לא רק עם ישראל אלא כל הבריאה כולה.

ככל שהמכוון של האדם בכלל ובימים הללו בפרט כהכנה למתן תורה, עומדים ומכוונים מול המקום של רצונו לראות את מלכינו, והאדם זוכה לגעת במקום הזה לפי ערכו, ולפי מעללו, אז הוא מכוון את נפשו יותר ויותר לרצונו לראות מלכינו. אבל מאידך התשוקה לדבר מעוררת אצלו את הכאב העצום, על ההעדר הגילוי של מציאותו יתברך שמו בעולמו. ומשם באה הזעקה העמוקה בנפשו של האדם של "ועל כולם יתברך, ויתרומם ויתנשא שמך מלכינו תמיד לעולם ועד". כשכל תשוקת הנפש מכוונת למקום של התגלות מציאותו יתברך שמו בעולמו, אז התפילה הזו היא איננה רק מטבע של לשון שתיקנו אנשי כנסת הגדולה, והאדם מנסה להתעורר במידת מה לומר את דבריהם בכוונה - אלא מטבע הברכה הזו הוא בעצם עומק תשוקתו דיליה, עומק תשוקתו דיליה.

הדברים שנאמרו השתא, הם רחוקים בדרך כלל מרובם של בני אדם, מחמת שרוב רובם של בני אדם הם שקועים בעולם החומר, ומיעוטם של בני אדם מבקשים רוחניות, ומיעוטם של מיעוטם של מיעוט מבקשים, "אותך לבדך חפצתי", "רצונו לראות מלכינו".

יזכה אותנו הבורא יתברך שמו, שבימים הללו בפרט, נזכה לכוון את מקום העבודה לרצונו לראות את מלכינו, וכשיגיע זמן מתן תורה, ואפשר קודם לכן, נזכה יחד כל הכנסת ישראל, ובהרחבה גדולה יותר כל הברואים כולם, "יכירו וידעו כל יושבי תבל", "אותך לבדך חפצתי".

ואז הנפש נעה בים שני המקומות הללו - בין גילוי של העולם הרוחני, לגילוי יתברך שמו. ובעומק, שיהיו מחוברים ביחד. במקום הזה במעמקי נפשו של האדם, האדם מתחיל להתאוות בהתגלות מציאות הבורא בעולמו, במקום הזה כלשון הרמב"ם הידוע (יסודי התורה ב, ב), "מיד מתאוה לשמו הגדול", במקום הזה במעמקי הנפש מתקיים בו, "לשמך ולזכרך כל תאוות נפש" כשם שבקלקול אומרת הגמ' (תענית ה:), כל האומר רחב רחב מיד נקרי, כך כביכול בקדושה יש את המהלך ההפוך, שהזכרת שמו יתברך שמו, זכרתיד על יצועי (תהלים סג, ז) מעורר געגועים בנפש, מעורר תשוקה בנפש אליו יתברך שמו, לא רק מציאותו יתברך שמו מעוררת געגועים - אלא אפי' שמו, שמו בלבד, "לשמך ולזכרך תאוות נפש", אפי' שמו בלבד מעוררת את אותם געגועים.

עיקר צער השכינה על לומדי התורה שאין עיקר מטרת חייהם רק לשם הבורא

ככל שהאדם מכוון את מציאות החיים שלו, לא רק לעולם הרוחני כמו שנתבאר, אלא הוא מכוון את החיים שלו למעמקים שהרוחניות מחובר ומאוחד עמו יתברך שמו, אז הוא מתחיל לאט לאט להתאוות בהתגלות של הקדוש ברוך הוא בעולמו, וככל שהוא מתאוה להתגלות שמו של הקב"ה בעולמו, אז יש אצלו יותר את הצער העמוק בחילול השם שבעולם, יש לו את הצער המוחלט, כאשר העולם נראה שמים בהתגלות הבורא בעולמו. זהו המושג הנקרא בלשון חז"ל הידוע צער השכינה, צער השכינה זה כמובן באלו שאינם מקיימים תורה ומצוות, באלו שאינם יודעים כלל מציאות הבורא, אבל הדקות של צער השכינה ענינה, על אלו שיודעים מעולם של תורה, שיודעים מעולם של מצוות, שיודעים מעולם של קדושה, שיודעים מעולם של טהרה, אבל אין עיקר המכוון של החיים שלהם הוא "רצונו לראות את מלכינו".

שכינה כמו שאומרים רבותינו (עיין פרדס רימונים שער טו פרק ד), ענינה, הוא גילוי של הקב"ה בעולמו. יש את מציאות יתברך שמו, ויש את ההתגלות שלו בעולם. המידה שנקראת גילוי של הקב"ה בעולמו היא, המידה הנקראת שכינה, צער השכינה במעמקים ענינה, הצער בכך שמציאותו יתברך

ספרי מורינו הרב שליט"א

סדרת בלבבי משכן אבנה

בלבבי משכן אבנה א, ב, ג, ד, ה, ו
(בענין צורת חיים של קרבת ה' חושית)

בלבבי משכן אבנה ז, ח, ט (גילוי התמימות)

ביאור בלבבי משכן אבנה על מסילת ישרים – סט ג'
כרכים

דרך ה' ח"א (ביאור בלבבי משכן אבנה) אָזל

החיים שער ד' (ביאור בלבבי משכן אבנה)

בעל שם טוב עה"ת (בראשית) עם ספר להב אש

(ביאור בלבבי משכן אבנה)

בלבבי משכן אבנה על מועדי השנה (סט ב' כרכים)

בלבבי משכן אבנה עה"ת – תשס"ו (ב' כרכים) אָזל

בלבבי משכן אבנה הכנה לשבת קודש אָזל

סדרת דע את (בנין הנפש)

דע את עצמך – הכרת הנפש

דע את נפשך – בנין כוחות הנפש

דע את הרגשותיך – עולם ההרגשה

דע את מחשבותיך – עולם המחשבה

דע את דמיונך – עולם הדמיון

דע את נשמתך – גילוי הנשמה

דע את הויתך – גילוי הוית הנפש

דע את מנוחתך – מנוחת הנפש

דע את גאולתך – גאולה פנימית

דע את ביתך – בנין הבית היהודי

דע את ילדיך – חינוך ילדים

סדרות המידות במהלך הארבעת היסודות

דע את מידותיך – יסוד העפר חלק א אָזל

הכרה עצמית והעצמת הנפש

ארבעת היסודות – יסוד העפר - תיקון כח הריכוז

ארבעת היסודות – יסוד המים - תיקון כח התאוה

ארבעת היסודות – יסוד האש – יסוד הכעס (בקרוב)

ענינים

ספר שאל ליבי (שו"ת) תשע"ח-תשע"ט

קונטרס וחי לעולם – בעניני השעה אם שו"ת

תורת הרמז – פרשיות חומש אָזל

ספר התבודדות

עולם ברור (אוסף דרשות לבני עלי"י)

קבלה

פירוש בלבבי משכן אבנה על פתחי שערים אָזל

פירוש בלבבי משכן אבנה על עץ חיים אָזל

פירוש בלבבי משכן אבנה על פתחי שערים אָזל

פירוש בלבבי משכן אבנה על רחובות הנהר אָזל

פירוש בלבבי משכן אבנה על קל"ח פתחי חכמה אָזל

תירגומים של ספרי מורינו הרב שליט"א (בלע"ז)

ספר בלבבי משכן אבנה חלק א – בתרגום אידיש אָזל

ספר בלבבי משכן אבנה חלק א – בתרגום צרפת אָזל

ספר בלבבי משכן אבנה חלק א – בתרגום ספרד אָזל

ספר בלבבי משכן אבנה א – בתרגום רוסית אָזל

Building A Sanctuary In The Heart, Vol. 1-2

Getting To Know Your Self

Getting To Know Your Soul

Getting To Know Your Feelings

Getting Ready For Your Redemption

Getting To Love Your People

Getting To Know Your Home

Bilvavi – On The Path (Mesilas Yesharim)

Bilvavi - On The Holy Days

Bilvavi – On The Parsha (Bereishis-Shemos)

Bilvavi – On The Parsha (Vayikra-Devarim)

Gateways To Hashem For Today's Jewish Woman